

## ***Vrijdag 28 oktober***

*R. De diagnose van Z.H. gisteren verhielp de situatie waar men in de halve droomstaat overgaat van ongelooft naar blind geloof. Het komt zeker voort uit niet volledig overgeven. En nu wil je heel graag dat Buddhi geregeerd wordt door het Absolute. Maar hoe? Men lijkt te willen dat iemand toekijkt en zegt: "Stop, doctor! Op dit moment vertrouw je op je eigen oordeel en wacht niet op leiding."*

Z.H. Zelfs deze observatie komt van Buddhi, en wanneer Buddhi verenigd is met het Zelf, de Atman – dan zou men, welke handeling ook gedaan wordt, als de handeling verkeerd gaat, na de handeling innerlijk moeten bidden om vergeven te worden, en als het werk toevallig goed was dan zou men het Absolute moeten bedanken voor de leiding.

Het is essentieel dat de eenheid tussen het Zelf en de Buddhi en de interne organen, plaats moet vinden, en er automatisch een beslissing moet komen, of de handeling die gedaan wordt nu juist of verkeerd is. Dit vertrouwen en de zekerheid die voortkomt als het resultaat van de interactie tussen Buddhi en de aansporingen van de Atman moeten nagekomen worden. Zelfs als het uiteindelijk verkeerd blijkt te zijn is dit zeer belangrijk.

Bijvoorbeeld, er was een discipel aan wie een bepaalde mantra werd gegeven om een Godin te vereren. De juiste Mantra was 'Kreem', en de discipel liet een Mantra klinken die met de Heer Krishna was verbonden – 'Kleem' – een heel klein verschil. Hij ging verder met deze mantra en na enige tijd verscheen de Godin zelf en zei: "Hoor eens, je spreekt je Mantra verkeerd uit – je moet het veranderen." De discipel zei, hoe kon hij geloven dat zijn Mantra verkeerd was wanneer die zijn Godin voor hem had gematerialiseerd – als de Mantra verkeerd was dan had de Godin zeker nooit voor hem kunnen verschijnen, en hij veranderde de Mantra niet maar ging door met hoe hij hem uitsprak, en er wordt gezegd dat de Godin verheugd was.

Als dit vertrouwen van het Zelf in de eenheid met de Buddhi zegt dat iets juist is, dan hoort het juist te zijn wat er ook gebeurt; als men besluit iets te doen en als men iets juist doet maar toch van binnen voelt dat het verkeerd is om te doen dan kan niets het juist maken – de dingen zullen verkeerd gaan wat er ook gebeurt, zelfs met de juiste middelen. Uiteindelijk is het heel moeilijk om te zeggen wat juist is of verkeerd! Alles moet gerefereerd worden aan de Atman, en als de Atman zegt dat het juist is, is het juist, en als de Atman zegt dat het verkeerd is, dan zal het verkeerd zijn.

*R. Dus, men gaat het resultaat na – men doet wat men gelooft dat juist is in die staat van eenheid, en oordeelt met de resultaten?*

Z.H. Met dat vertrouwen, zal het resultaat altijd goed zijn.

*J.R. Vikshepa is als de slang in het verhaal van Z.H. en net als de mangoeste moeten we steeds weer terugkeren naar de aanval met de hulp van een speciale plant. Zou dit kruid het herinneren van de Param Atman zijn?*

Z.H. Ja, de naam van Param-Atman of het herinneren van de Param-Atman lijkt op een Talisman – als je het heel dicht naast ijzer legt, verandert ijzer in goud [*net als ons systeem van alchemie – door het kruid te pakken verander je het metaal*]. De naam van de Param-Atman is het enige dat enige transformatie kan teweeg brengen in situaties of in jezelf.

*R.A. Z.H. heeft gezegd dat we in het gewone leven doen alsof met betrekking tot onszelf, en we verbeelden ons met betrekking tot anderen. Hoe kunnen mensen van School elkaar helpen om natuurlijk te zijn?*

Z.H. Natuurlijk zijn is eerlijk zijn en zuiver, en als je dat kunt zijn ben je zeker natuurlijk, maar natuurlijk zijn moet niet opgevat worden alsof je ruw of naakt moet zijn.

De gehele schepping is uiteindelijk een toneelstuk, en het gehele toneelstuk moet uitgevoerd worden met een bepaalde stijl en manier – er is voor elke acteur een rol, een kostuum voor elke acteur, en tekst voor elke acteur. Tenzij de

acteur een kostuum draagt wat voor de rol ontworpen is, als hij niet de tekst gebruikt die voor de rol geschreven zijn, en ze niet op een manier uitspreekt die past bij het personage, dan zal hij het publiek niet op de juiste manier raken – dus, als het stuk opgevoerd moet worden, moet het op de juiste manier gedaan worden teneinde de juiste uitwerking op het publiek te hebben, en hun interesse vast te houden en hen het genoeg te geven dat het stuk hoort te geven. Het reageren op de gepaste kledij, de gepaste taal, en de gepaste afstand tussen het publiek en de speler is ook een onderdeel van de natuurlijke verschijnselen.

Dit kan niet opgegeven worden omdat natuurlijk zijn niet betekent ruw of vulgair zijn – wanneer men zegt dat men natuurlijk moet zijn, moet men dit voor de geest houden, en gepaste afstand bewaren tot iemand waarmee men een relatie moet vestigen. Waar men op moet letten is dat dit niet verkeerd gaat, en men zou niet moeten uitweiden en alleen moeten doen wat nodig is. Als we leren om ons hieraan te houden, dan zal onze rol natuurlijk zijn.

*R.A. Het lijkt erop dat wanneer we het ego de rol laten verstoren, dat we dan het toneelstuk vervormen?*

Z.H. Men kan niets doen zonder de betrokkenheid van Ahankar onder alle omstandigheden, maar er zijn verschillende soorten Ahankar.

Bijvoorbeeld, men kan boos zijn, en er zijn twee manieren waarop men boos kan zijn – met echte boosheid, het hele lichaam van de boze mens begint volkomen te branden – maar als de boosheid enkel een onderdeel van het spel is, als het slechts een berisping is in een situatie die correctie behoeft, en als het slechts uitwendig is, maar met liefde van binnen, dan kan deze vertoning van boosheid noodzakelijk zijn, en als het deel van de Ahankar is, is het bruikbaar als het je niet begint af te branden.

Op die manier is Ahankar ook nuttig, vooropgesteld dat het het individu niet verstoort – als het enkel is voor het gebruik in een bepaalde situatie is het prima, als het voor de vernietiging van het Zelf is dan is het niet goed.

Een aantal heilige mensen gingen door een woud en toevallig zagen ze een grote slang en ze beseften dat iemand vanwege wat slechte daden veranderd was in deze slang, dus ze namen wat water uit de kruik die ze dragen, en met de hulp van een Mantra sprenkelden ze dat over de slang, en de slang werd terug veranderd in een menselijke vorm. Deze man vertelde de heilige mensen dat hij in een vorig leven heel wat mensen last had bezorgd en het gevolg van al zijn zonden was dat hij in een slang was veranderd. Hij smeekte de heilige mensen om hem raad te geven over hoe hij uit deze toestand kon geraken. De heilige mensen zeiden dat het geneesmiddel was om niemand meer lastig te vallen, dus als hij een slang was om niemand te bijten, en als hij dit opvolgde, zou hij in de loop van de tijd bevrijd worden. Toen gingen ze verder.

De man, in de vorm van een slang, stopte een tijdje met bijten. Alle dorpelingen die gewoon waren om vruchten en hout te verzamelen of iets anders uit het oerwoud en die altijd stenen naar hem gooiden, merkten langzamerhand dat dit hem niet stoorde, er was geen reactie, dus begonnen ze dichterbij te komen en de stenen raakten hem. Zelfs toen gebeurde er niets, dus ze namen wat stokken en begonnen hem te slaan, en aan zijn staart te trekken, en sleurden hem overal heen, en deze slang overkwam allerlei ellende, maar omdat hij beloofd had niet te bijten hield hij zich rustig en verdroeg de ellende.

Na een paar maanden kwamen de heilige mannen weer terug door hetzelfde woud en ze zagen deze zelfde slang daar liggen met al zijn builen, en ze vroegen wat er met hem gebeurd was. Hij zei dat hun raad was om geen actie te nemen tegen iemand en hij hun raad naar de geest had opgevolgd en dit was het resultaat omdat iedereen hem aanviel. Dus de heilige mannen zeiden hem dat ze hem alleen maar gezegd hadden om de mensen niet te bijten of pijn te doen, maar ze hadden hem niet verboden om tenminste te sissen – hij kon sissen, maar hoefde niet te bijten! Ze gingen verder, en toen de dorpelingen later kwamen en de slang probeerden te pesten begon hij te sissen en iedereen rende weg en hij werd met rust gelaten.

Dit ‘sissen’ is deel van de natuurlijke verschijnselen – hoewel het een handeling lijkt, is het een deel van

het natuurlijke en het past bij die situatie, het was ontworpen door het Absolute dat sissen door de slang uitgevoerd kan worden, als hij een slang is, zodat hij zijn hachje kan redden. Op dezelfde manier zijn er in ons dagelijks leven situaties waarin zulk 'sissen' noodzakelijk is om zich te hoeden voor onnodige dingen die gebeuren, en men moet daar zijn toevlucht tot nemen, men moet niet aarzelen om zulke dingen te doen die de noodzakelijke verandering kunnen bewerkstelligen zonder een verandering of verstoring aan zichzelf toe te brengen.

*M.A. Voegt ervaring met de waarheid, of realisatie door oefening van wat ons verteld is, iets toe aan de voorraad van Chitta en helpt dat om de deur open te houden?*

Z.H. Is het eens met deze observatie. Gedurende ons gesprek vandaag is er iets gezegd over de 'artistieke' situaties die misschien niet natuurlijk lijken, maar ze zijn natuurlijk en worden uitgevoerd om bepaalde functies in de wereld vol te houden. Dat is een 'stadium', het andere 'stadium' is dat men het Absolute tegemoet treedt. Daar is in het geheel geen noodzaak voor enige soort 'artistieke' benadering – het moet naakt zijn, het moet ruw en natuurlijk zijn, zo basic als het maar zijn kan. Als men merkt iets verkeerd gedaan te hebben dan vraagt men om vergeving; als iets goeds overkomen is dan dankt men het Absolute. In onze relatie met het Absolute wordt van de 'open deur' gezegd dat we helemaal niets verbergen, alleen wanneer men in de wereld moet handelen zijn er misschien kleine handelingen nodig, niet noodzakelijkerwijs oneerlijke handelingen, maar eenvoudige handelingen, artistieke handelingen – daar is dat toegestaan.

Neem het voorbeeld van de slang – waar hij ook gaat, hij gaat altijd zigzag, maar wanneer hij zijn hol onder de grond binnengaat, gaat hij rechtdoor omdat er binnen geen zigzag hol is –

en dit is de manier waarop men zijn relatie met het Absolute moet zien – die moet zeer recht zijn. Voor wat betreft de wereld, het zou niet oneerlijk moeten zijn, maar het kan artistiek zijn – er moeten misschien hier en daar wat bochten en krommingen zijn!

*R.A. Z.H. zei dat de deur van iemands Chitta aldoor open moet zijn voor het Absolute om voortdurend universele Genade te ontvangen. Wat kan de Chitta openhouden voor het Absolute, zelfs gedurende een drukke werkdag?*

Z.H. Wanneer men druk is gedurende de dag kan men niets doen – voordat je aan een bepaalde handeling begint zou je het Absolute moeten herinneren, en wanneer deze handeling klaar is dan zou men het Absolute weer moeten herinneren. Als het gedurende de handeling enige tijd mogelijk is om ook te herinneren, is dat prima; anders als men het Absolute kan herinneren bij het begin en bij het einde van een klus zou hij aannemen dat de Chitta van het individu open staat voor de invloed van het Absolute gedurende zijn drukke dag, of drukke werk.

*M.A. Is er een speciale verbinding tussen herinnering, liefde en het moment van nu? Ze lijken verbonden met wat Z.H. zei over het open houden van de deur van Chitta voor het Absolute. We hebben vele andere 'herinneringen' maar ze lijken verbonden met mentale activiteit (Vikshepa) en nemen je mee naar verleden of toekomst.*

Z.H. Het moment van nu is het immanente Absolute, en in het moment van nu komt Hij voor iedereen in Zijn vorm naar voren en dat is het moment voor iedereen om het Absolute te appreciëren. Het concept van verleden en toekomst is betrokken bij wereldse zaken, dus wanneer men denkt aan het verleden wijkt men af van het Absolute wat aanwezig is, en men probeert bepaalde relaties met wereldse dingen te hebben. Wanneer men plannen maakt voor de toekomst wijkt men af van het Absolute nu.

Er is een Sanskriet vers waarin gezegd wordt dat het Absolute Hier is in het nu – Zie, Geniet en Praat met Hem, en maak je hoofd niet druk met het verleden of de toekomst.

Je kunt het verleden niet tot leven brengen, je kunt de toekomst niet maken zoals je wil omdat ze allebei buiten de controle van het individu liggen, dus we zouden ons hoofd zo weinig mogelijk moeten belasten met het verleden en de toekomst. Met de herinnering

aan het Absolute zouden we moeten proberen gebruik te maken van het heden met alle glorieuze dingen waarmee het Absolute hier is om in het moment van nu aan te bieden. Het heden is altijd verlicht, omdat het de aanwezigheid van het Absolute is, en het licht van het Absolute valt op het heden. Er is in het nu niets om je zorgen te maken of te vrezen. Verleden en toekomst zijn heel donker, en daar zijn de angsten, en het zijn enkel angsten van een bepaalde aard die individuen naar het verleden of de toekomst slepen. Het is voor ons veel beter en economischer om gebruik te maken van de schittering en het licht en de kennis die er nu zijn, en ons niet te verbinden met het duister dat echt behoort tot het verleden of de toekomst. Ze bezoeken ons, en geven ons soms zorgen. Steeds wanneer we wakker worden en merken dat we reizen naar het duister van het verleden of de toekomst kom dan alsjeblieft in het licht van de dag – het licht van het nu.

*R. (tegen J.) Dus zullen we in het nu leven en alleen wachten op de instructies van Zijne Heiligheid. Zal hij u zondag of maandag bellen? We zullen nieuwe vragen voorbereiden.*

Z.H. Er zal geen verandering zijn, de audiëntie zal morgen, zaterdag, op dezelfde tijd zijn.

### ***Zaterdag 29 oktober***

*R.A. Wanneer de Chitta zuiver is en open voor het Absolute, kan er dan gezegd worden dat het Causale Lichaam werkt en de Subtiële en Fysieke lichamen bestuurt?*

Z.H. Wanneer de Chitta open is voor het Absolute is het toevallig ook zo dat de Buddhi werkt volgens de aansporingen van de Atman, en als dit de situatie is dan werkt alles in het fysieke lichaam, in het subtiële lichaam en het causale lichaam als antwoord op een bevel, hetgeen betekent dat wat er ook gedaan is, wat er ook gezegd wordt, wat er ook gedacht wordt zich voegt naar een enkel idee – een bevel, en in het geval, alles is juist – alles wordt bestuurd op het Causale niveau. Als het enkel Manas en Ahankar zijn die het bevel aan het individu geven, dan is het waarschijnlijk dat niet alle lichamen op een lijn zitten, er zal een verschil zijn tussen wat gedacht wordt, besloten wordt, wat gezegd wordt en wat gedaan wordt. Wanneer je ziet dat iemand over iets denkt, iets anders zegt en iets anders doet, dan is dit de handeling van iemand wiens Chitta niet open staat voor het Absolute, wiens Buddhi niet werkt in overeenstemming met de rede, wiens Manas niet de opdrachten van Buddhi volgt en het lichaam en intellect evenmin. Hier is een Sanskriet gezegde –

Wanneer gedachten en uitspraken, wat men ook zegt en doet, hetzelfde volgen dan zijn deze de blijken van een goed mens. Als ze niet overeenkomen met elkaar, dan zijn ze de blijken van een slecht mens.

Er is een goede manier om te controleren of de Chitta zuiver is of niet – wanneer de Chitta zuiver is en de aansporingen komen van de Atman, dan wordt de uitwerking van het Causale lichaam gevoeld op het Subtiële lichaam, en de uitwerking van het Subtiële lichaam op het fysieke lichaam, en er wordt gezien dat het gevoeld wordt. Maar als het het werk is van Ahankar en Manas, dan zal er geen uitwerking zijn op het fysieke lichaam of het subtiële lichaam; meer andersom – het fysieke lichaam zal het subtiële lichaam beïnvloeden en zo verder. Dit is de manier waarop men kan zien of men de Atman of de Ahankar volgt, of de interne organen zuiver of onzuiver zijn.

*R.A. Is het dan juist dat Buddhi op, of boven het causale lichaam staat?*

Z.H. Buddhi staat niet boven het Causale lichaam, het is deel van het Causale lichaam, omdat Chitta het Causale lichaam is en binnen Chitta zijn al deze vier functies beschreven die bekend staan als Manas, Buddhi, Chitta en Ahankar – al deze dingen werken op het Causale niveau en ook op het subtiële niveau – dus het is niet juist om te denken dat Buddhi boven het Causale lichaam staat.

In verband met de eerste vraag, als je een lijn op de grond trekt, dan blijft de lijn daar zeker enige tijd.

Als je een lijn maakt op een steen zal die er langer blijven, maar als je een lijn op water tekent, dan zal hij verdwijnen zodra je hem getekend hebt. Neem deze gelijkenis in verband met het zuivere of onzuivere hart. Zij die een zuiver hart hebben hebben zuivere Chitta en ze lijken veel op water – Ze voeren handelingen uit, en dan zijn ze weg – het laat op hen geen Samskar achter. Als het individu onzuiver is lijkt hij veel op aarde – de handelingen zullen enige tijd hun spoor achterlaten en zijn volgende handelingen beïnvloeden.

*J.R. In verband met wat Z.H. gisteren zei over het moment van nu, werd ik herinnerd aan een van de stelregels waarmee we werden groot gebracht – “geen zorgen voor de dag van morgen.” Je weet wat de waarde is van zo’n stelregel, maar hoeveel hoopvoller is het om je te herinneren dat elk moment van die dag geofferd kan worden aan de Param-Atman.*

Z.H. In principe is er in deze Schepping niet iets als kwaad – alles is wat het is, maar het kan alleen slecht en slinks worden als de toeschouwer wordt overwogen. Steeds als de toeschouwer naar iets bepaalds kijkt heeft hij zijn eigen persoonlijke hoek of standpunt, en dit komt uit zijn wezen. Als het individu zuiver is van binnen dan is zijn standpunt ook zuiver en hij ziet alleen goed in alles. Als het individu onzuiver is dan is zijn standpunt ook onzuiver en hij ziet onzuiverheid in de wereld buiten en schildert die in een verkeerde kleur, een slechte nuance, en gaat rond en gedraagt zich vanuit dit standpunt en het slechte vermenigvuldigt zich.

Als de Chitta open is en in het moment, en het individu is zuiver, dan zal hij niet veel onzuiverheid ergens vinden – voor hem bestaat geen onzuiverheid, en zelfs als het niet volmaakt is zal hij altijd mogelijkheden tot verbetering zien.

Als voorbeeld – Z.H. ging naar Jaganmath Pri in het oostelijke deel van India waar we een grote tempel hebben waarin stenen beelden zijn van naakte vrouwen. Zoals u weet, is dit een van de tradities in India dat je erotische beelden in tempels vindt. Terwijl Z.H. daar was, vroegen een paar mensen Hem waarom we in deze tempel van het Absolute, zulke beelden moeten hebben? Z.H. keek naar het beeld en vroeg hen wat ze zagen? Het beeld is in de steen uitgehouwen, en dat is wat het is. Ik zie alleen de steen, er is niets erotisch of minderwaardigs in deze beelden, en zij die erotiek in zichzelf hebben zijn het die erotische dingen zien. Voor wat betreft Z.H. betreft zijn ze steen en daar houdt het mee op.

Slecht en goed zijn voor het grootste deel ons eigen product, de manier waarop we naar de wereld kijken.

*J.R. Een ander gezegde kan zijn: “Voor het zuivere zijn alle dingen zuiver.”*

Z.H. Dat is juist.

*R.A. Het motto van de Engelse Koninklijke Familie is in het Frans: “Honi soit qui mal y pense”, dat vertaald wordt als: “Schande over hem die er kwaad van denkt.”*

Z.H. Waardeert dat zeer.

*R. Het lijkt erop dat het voornamelijk slechte gedachten over situaties of mensen zijn die mijn Buddhi van Atman afscheiden. Door daar meer vrij van te blijven, zijn welke gedachten dan ook minder krachtig dan goede handelingen – gewone plichten die met aandacht gedaan worden (zelfs toewijding). Zou Z.H. me raad kunnen geven?*

Z.H. Eens ging Z.H. naar een circus en daar zag hij een leeuw met een geit op zijn kop op het podium. De aandacht van de leeuw was in het geheel niet bij de geit omdat zijn aandacht gericht was op het geweer dat de temmer recht voor zijn ogen hield.

Er zijn twee motieven voor het doen van goede handelingen – de ene is wanneer mensen doodsbang zijn van het Absolute, zoals de leeuw doodsbang was van het wapen; dan weten de mensen zeker dat als ze iets verkeerd doen ze onmiddellijk gestraft zullen worden en dat ze zullen moeten lijden; als ze zo doodsbang zijn van de macht van het Absolute zullen ze niets verkeerd doen. De andere manier is om zoveel liefde voor het Absolute te hebben dat hen in het geheel geen slechte gedachten zullen bezoeken

omdat er geen ruimte zal zijn voor een slechte gedachte – elk deel van hun wezen zal doordrenkt zijn met het Absolute wat geen ruimte laat voor iets slechts.

Er is een voorbeeld uit het leven van de Heilige Ram Das. Hij had als discipel een Marata Koning – Shiva Ji. Eens had de Heilige pijn in zijn maag en hoewel een aantal dokters het probeerden, konden ze het niet genezen. Al zijn discipelen waren bezorgd over wat er aan zijn ziekte gedaan kon worden. De Heilige zei dat het niet door gewone medicijnen genezen zou – alles wat hij nodig had was een beetje melk van een leeuwin – als iemand hem dat kon brengen, zou hij de melk op zijn navel smeren en dat zou de pijn genezen. Dit was een test voor hen! Zoals jullie weten is het heel moeilijk om de melk van een leeuwin te krijgen, maar deze dappere Koning Shiva Ji nam het op zich om het oerwoud in te gaan en naar een leeuwin te zoeken. Hij nam een kleine kruik mee met een lapje erin. Om het hol van een leeuwin zitten vliegen, dus hij zag ze en vond haar hol en ging naar binnen en zag een leeuwin met twee welpen die op de grond lagen. Toen hij de grot binnenging, bemerkte de leeuwin de geur van de man, en ze sprong op en begon in haar keel te grommen.

Toen bad Shiva Ji en zei dat hij als een vriend was gekomen, niet als een vijand en in het geheel geen geweld in de zin had, alles waar hij geïnteresseerd in was, waren een paar druppels melk te vinden voor zijn leraar. Zou ze iets willen aanbieden, en toevallig ging de leeuwin op dit punt weer liggen en hij kneep een paar druppels melk eruit, kwam terug bij de Heilige, bood hem dit aan, en de Heilige was genezen. De mensen waren verbaasd, en vroegen hoe Shiva Ji erin geslaagd was om dat te krijgen en hij vertelde hen het verhaal.

Als men volkomen geloof in en volkomen liefde voor het Absolute heeft dan is iedere situatie een vriendelijke situatie – elke situatie zal in iets goeds veranderen hoe gevaarlijk en gewelddadig het ook lijkt op het gewone niveau.

Teneinde te ontsnappen aan slechte gedachten of slechte handelingen zijn er slechts twee mogelijke manieren – of men is bezeten door de vrees voor de Heer, of men is bezeten van liefde voor de Heer.

*R. Mijn volgende vraag volgt dat mooie antwoord enigszins – Houdt “herinneren van de Param-Atman (het Zelf dat leeft in de harten van iedereen)” ook in dat je aan anderen doet wat je zelf zou willen dat ze jou aandoen? Het lijkt zo ’n verschil te maken in elke situatie als de Ahankar liefde heeft in plaats van bitterheid en kritiek.*

*Een van de eerste gezegden van Z.H. die ik me van Ram Nagar herinner ging over dat thema: “Als je niet wilt dat andere mensen slecht van je spreken, spreek dan niet slecht over anderen.” Zijn voorbeeld sindsdien (meer dan 16 jaar lang!) heeft ons laten zien hoe zich tegenover eenieder of in elke Satsang met consideratie te gedragen.*

*Bevat elke ontmoeting tussen twee of meer mensen daarom geen kansen van deze aard?*

Z.H. Er zijn altijd twee partijen in elke communicatie – of twee mensen, of twee groepen, en het is mogelijk dat beiden zuiver zijn in welk geval er geen probleem te voorzien zal kunnen worden, en de communicatie zou goed zijn. De overwegingen zullen goed zijn, en het resultaat zal ook goed zijn. Als slechts een een zuiver hart en een zuivere Ahankarana heeft, en de ander beantwoordt niet op een zuivere manier, dan is er de mogelijkheid van onenigheid. In deze situatie zal de overwinning uiteindelijk gaan naar degene die zuiver van hart is – een overwinning zal nooit gaan naar degene die slecht is.

*R. (Beschrijving van de Systeem Uitdrukking ‘identificatie’). Z.H. weet heel goed hoe vaak ik in de problemen kwam door boos te worden. U herinnert zich dat ik in moeilijkheden kwam met Z.H. in 1967 door boos te worden op u – Jaiswal. De situatie komt altijd voortdurend op – als men zelf zuiver is, dan is het waarschijnlijker dat de ander minder boos wordt, minder heftig, en het enige wat je kan doen is voor jezelf zorgen.*

Z.H. Het is helemaal waar, en zeker zeer de moeite waard om te denken dat alles wat nodig is, is om zelf zuiver te zijn, en omdat men zuiver is zal er onder geen enkele omstandigheid tegenstand zijn. Maar er zijn situaties waar tegenstand zal oprijzen, zelfs als men zuiver is, en zelfs als er vanwege de tegenstand, wat Vikshepa het overneemt, en er boosheid volgt, zal dit niet verkeerd zijn. Wat verkeerd zou zijn in zo’n situatie, is als men deze boosheid voedt, en deze

voor langere tijd nadat de situatie voorbij is, vasthoudt. Als boosheid voor dat moment noodzakelijk was – laat er boosheid zijn, en laat de situatie zelfs door boosheid getransformeerd worden, maar onder geen enkele omstandigheid zou er, of er nu transformatie plaatsheeft of niet, toegestaan moeten worden dat boosheid leeft in het hart van iemand die zoekt naar transformatie.

*R. Is dat is een van de hindernissen – Kashaya – dat je maar door blijft gaan met het denken over je boosheid?*

Z.H. Dat is juist.

*R. Mij is verteld dat Kashaya komt van een Sanskriet woord dat de kleverige gom van een plant betekent, waar men zich niet van kan bevrijden, zoals een vlieg op vliegenpapier?*

Z.H. Ja, in het systeem over de Samskar dat ons eerder gegeven is, kunnen we zien dat er in het fysieke gebied een of ander kleverige stof is waaraan vliegen of wat dan ook vast kunnen komen zitten, en je kunt er meer aan toevoegen en het dikker maken. Maar voor wat het lichaam van Samskar betreft, hoeft men helemaal niets fysieks in dat gebied te zien, het is alleen het idee dat vastgezet wordt in het wezen, en als je steeds weer met hetzelfde idee speelt dan wordt de indruk steeds dieper en sterker. Om zulk Samskar ongedaan te maken, kunnen we niet iets op zichzelf elimineren, de eliminatie heeft plaats door er betere, rechtvaardige gedachten voor in de plaats te zetten. Als iemand Kashaya kwijt wil raken, is alles wat men te doen heeft goede gedachten in zijn wezen te planten en hen gezelschap te houden zodat ze een voor een een merkteken achter zullen laten en men een beter wezen, een beter Samkar kan planten.

*R. Het herinnert me aan de wat de Christelijke Messias zei: “Laat de zon niet ondergaan op uw toorn”.*

Z.H. Ja, dat is juist.

*R. Wanneer zullen we Z.H. weer zien?*

Z.H. Morgen zou u Sabbat mogen nemen, omdat Z.H. afspraken heeft, en maandag om 10 uur kunt u komen.

## ***Maandag 31 oktober***

*R.A. Schriftelijke vraag: Op een zeker moment in meditatie lijkt de Mantra zijn natuur te veranderen en te bewegen naar een ander deel in je. Dat ogenblik heeft dezelfde smaak als die met het gevoel van “Ik ben niets” samengaat, wat door gedachten processen wordt bereikt. Mag dit begrepen worden als een voorbeeld van de parallelle koers die wordt genomen door de weg van toewijding en de weg van kennis?*

Z.H. Het verschil tussen de twee wegen – toewijding en kennis – is dat op de weg van toewijding het Absolute ergens is waaraan de discipel zichzelf aanbiedt – zichzelf overgeeft, en deze ‘afstand’ is er altijd. Het overgeven moet aan iemand zijn, en in dit geval, is de iemand het Absolute. Hoewel de vereniging uiteindelijk plaats vindt, na het overgeven, is het een proces van iemand naar iemand. Op de weg van kennis is er in het geheel niet zo’n verdeling – de persoon beredeneert het Absolute als zichzelf, en het resultaat van al zijn redeneren is dat hijzelf het Absolute is. Wat men ook doet aan een ander of aan zichzelf, er moet het bestaan van enige autoriteit zijn – of het is het zelf, of het Absolute. Dit zijn de twee wegen waarop de discipel het Absolute probeert te bereiken.

*J. Dit was het antwoord van Z.H. – hij refereerde niet aan uw deel over de Mantra.*

*R.A. Hoeveel ruimte is er in de aanwijzingen van de regisseur voor het toneelstuk van het leven overgelaten voor individuele improvisatie?*

Z.H. Elke toneelspeler wordt geschapen om onafhankelijk te doen wat hij ook maar wil – om te spelen op de manier die hij wil, er is geen slavernij

van enige aard, omdat in principe aan alle individuen alle kracht en autoriteit en de glorie van het Absolute worden gegeven om te gebruiken in welke handeling ze ook ontworpen worden om uit te voeren. Wat het Absolute voor zichzelf heeft gereserveerd, zoals de regisseur van het toneelstuk, is het recht om de toneelspeler te belonen – om de toneelspeler te prijzen, hem een beloning aan te bieden, of om hem een berisping te geven of hem te straffen als hij niet gepast gespeeld heeft. Dus hoewel er vrijheid is voor het individu, voor improvisatie, of verwaarlozing, het resultaat ligt niettemin niet in de handen van de toneelspeler – dat komt van de regisseur, in dit geval het Absolute.

*R.A. Wanneer men beseft dat men zelf de regisseur is, is er dan geen verlangen om te improviseren?*

Z.H. Men kan het voorbeeld van een fabriek nemen – in een fabriek zijn er verschillende niveaus van werkers, al naar gelang hun talenten. Sommigen hebben weinig talent, en zijn werkers, en er zijn functionarissen om voor de werkers te zorgen, en dan zijn er onderdirecteuren, en directeuren, en uiteindelijk de hoofd-directeur – of degene die de fabriek bezit. Aan elk van deze niveaus wordt een zekere mate van vrijheid gegeven al naar gelang van wat ze te doen hebben. Aan sommigen, in het bijzonder de werkers, wordt gevraagd om op een bepaalde tijd te beginnen en ze moeten hun kaart prikken die de aankomsttijd aangeeft. Dit betekent vergeleken met de bestuurders en de chefs dat aan hen niet de vrijheid of de verantwoordelijkheid wordt gegeven om te kunnen komen hoe laat ze maar willen, maar ze zullen moeten gehoorzamen aan het vastgestelde schema. De hogere functionarissen kunnen op ieder moment komen, en inchecken wanneer ze maar willen, omdat wordt aangenomen dat ze verantwoordelijke mensen zijn, ze hebben hun verantwoordelijkheid bewezen en ze voeren als zodanig hun werk uit. De Hoofddirecteur of de eigenaar van de fabriek checkt helemaal niet in – van hem wordt niet verwacht om enig routinewerk van de fabriek te doen omdat hij alles belichaamt (verantwoordelijk is voor alles) dat in de fabriek omgaat, dus wat deze man ook doet zal in het belang van de fabriek zijn. Als hij rekeningen moeten ondertekenen of salarisbriefjes of bepaalde werkproblemen moet behandelen, of plannen voor de uitbreiding van de fabriek, dan is hij degene die al deze dingen zal beslissen.

Hetzelfde is van toepassing op ons toneelstuk in de wereld. Sommige mensen hebben de rol van werkers, en hun ruimte voor vrijheid ligt enkel binnen het gebied dat aan hen is toegewezen. Als iemand op het toneel kan komen, door te redeneren dat men zowel toneelspeler als regisseur is, dan zal men zien dat er niets te winnen of te verliezen is, en daarom zijn er geen regels voor zo iemand, omdat hij altijd de wil van het Absolute zal uitvoeren. Voor hem is er niets om verslag over uit te brengen, of om te winnen, en niets om over berispt te worden – hij is de baas, hij is het Absolute.

*R. Z.H. herinnerde ons er afgelopen vrijdag aan dat het leven een toneelstuk is en hoewel we proberen om eenvoudig en natuurlijk te zijn, moet het grote toneelstuk in een bepaalde stijl en op een bepaalde manier uitgevoerd worden. Zou ieder leven voor het individu een training en een repetitie zijn om iemand in staat te stellen om zijn eigen rol beter te spelen? Ik zou blij zijn met de kans om de voorstelling te verbeteren.*

Z.H. In een School waar opvoeding en training worden bijgebracht, zijn er twee verschillende categorieën – een van hen die komen om te leren, en de anderen die de training moeten bijbrengen. In deze beide groepen zijn er die nieuw zijn op de school – er zijn zowel nieuwe als oude studenten, en er kunnen nieuwe en oude leraren zijn.

Het onderwijs voor de nieuwe studenten is moeilijker en vereist meer werk. En wanneer je ze wat training hebt gegeven, dan zul je in staat zijn hen een lijn te geven om te volgen, en ze zullen in staat zijn om te beginnen om zichzelf te helpen. Dus men hoeft niet zo veel te zorgen voor oude studenten alswel voor de jonge, de nieuwe. Voor wat betreft de leraren – nieuwe leraren merken altijd dat ze veel harder moeten werken om de aandacht van de studenten vast te houden, en het lijkt voor hen veel moeilijker om de situatie in de hand te houden en de kennis die ze hebben, over te dragen. Hoewel dezelfde kennis gegeven wordt door de oudere leraren – zijn deze vanwege hun ervaring heel erg op hun gemak. Ze hoeven niets te forceren en het lesgeven lijkt voor hen eenvoudig en natuurlijk. Op een bepaalde manier produceren ze betere resultaten dan de nieuwe leraren die in hun gretigheid de kennis meer proberen op te leggen. Niettemin, vanwege deze extra



aandacht en de druk die de nieuwe leraren voelen geeft dat niet zo'n goed resultaat – in bepaalde gevallen kan het zelfs het verkeerde resultaat opleveren, maar het systeem is er en in de loop van de tijd zullen deze mensen leren hoe natuurlijk en eenvoudig te zijn, hetgeen de oudere leraren geleerd hebben en wat betere resultaten oplevert.

De crux van dit alles is dat als men zich natuurlijk en op zijn gemak voelt dan voert men de handeling op een betere en productievere manier uit. Als er enige druk gevoeld wordt op het individu dan is het werk van een nieuweling, en kennis en ervaring zijn zeker nodig om het eenvoudiger en natuurlijker te maken.

*R. & J.R. Vaak wordt dood in heilige geschriften (zoals het Christelijke Evangelie) beschreven als een huwelijk of vereniging met de Heer als Bruidegom, en we weten nooit wanneer Hij komen zal. In een verhaal werd een man er uit gegoooid bij een huwelijksfeest, in de 'verste duisternis' omdat hij geen huwelijkskledij had aangedaan. Wat is deze huwelijkskledij? Is het gelukzaligheid en eer betuigen aan de Heer?*

Z.H. Het is waar dat bepaalde mensen na de dood een huwelijk hebben met de heer – vereniging met de Heer, maar er kan niet gezegd worden dat iedereen de vereniging zal hebben. Het hangt er helemaal van af hoe ze in deze wereld waar ze neergezet waren, hebben geleefd. Datgene waaraan ze hun hart verpand hebben, zal beslissen wat er in de volgende wereld zal gaan gebeuren.

In India waar huwelijken garrangeerd worden, weten de meisjes nooit hoe hun volgende huis zal zijn. Voor hen komt er een tijd dat ze van het ene huis dat ze gekend hebben, vertrekken naar het huis dat ze niet kennen en ze voelen zich bedroefd, en ze zijn bezorgd, en die bezorgdheid uit zich in tranen, en ze huilen omdat geliefde relaties verbroken worden en de nieuwe nog gevestigd moeten worden.

De gelukkigen die een liefdesrelatie hebben gevestigd en op een of andere manier de Heer gezocht hebben, hetzij door de Geschriften of door discipline – of op een andere manier – zullen als ze deze ervaring van verkering van liefde hebben gehad – trouwkleding ontwikkelen voordat ze sterven. Wanneer ze sterven helpt deze kleding hen om vereniging met de Heer te hebben. Dus men moet zichzelf voorbereiden, en deze voorbereiding is de introductie tot de Heer, Hem te kennen en te proberen Hem te ervaren in een van de drie wegen die men kan nemen. Als deze relatie en liefde is gevestigd, dan is men er zeker van om het huwelijk in de volgende wereld te ervaren. Wat meestal gebeurt is dat de meerderheid van de individuen zichzelf binden aan wereldse dingen – hetzij aan andere mensen, of aan hun huis, of aan geld of positie, en op het moment van de dood worden deze verwickelingen van hen overheersend en vanwege dit herinneren van deze dingen ten tijde van de dood worden ze teruggeworpen in dezelfde situatie waarin ze gestorven waren. Ze komen niet dicht bij het Absolute voor het huwelijk, of voor wat dan ook. Tenzij ze leren om de relatie in dit leven te vestigen, zullen ze geen huwelijkskledij klaar hebben, en zal het huwelijk niet voltrokken worden.

*R. (Dan leest J. het einde van de laatste vraag die hij nog niet voorgelegd had) – Als mijn eigen dood niet ver weg is, wil ik er zeker van zijn dat de gedachte aan Param-Atman en het opdragen van de eigen handelingen, betekent dat de huwelijkskledij klaargemaakt wordt?*

Z.H. U bent al verloofd, en u hoeft in het geheel niet over zulke dingen te denken – in feite bent u geïnitieerd en u heeft deze toekomstige huwelijksplek elke dag tijdens uw meditatie bezocht. Uw vereniging is al gevestigd. Wanneer de dood komt, die tot ons allemaal moet komen, is alles wat men voor de geest moet houden dat dit lichaam afgedankt wordt. Naast het afdanken van dit fysieke lichaam verandert er helemaal niets, en aangezien u uw relatie tijdens al deze afgelopen jaren heeft gevestigd, denk ik dat u zult merken dat welke situatie er daar ook oprijst, deze in het geheel niet vreemd voor u zal zijn, u zult het heel bekend vinden. U zult gaan naar een plaats die een bekende plaats is, niet nieuw voor u en u zult geen enkele aarzeling of vrees voelen wanneer u dat land binnengaat. De enige

raad die op dit moment gegeven kan worden is om alle gevoelens van vrees over het naar iets onbekends gaan te laten vallen en ervan bewust te blijven dat verlies van het lichaam op geen enkele manier een verlies is, u heeft de handelingen die dit lichaam had uit kunnen voeren op de beste manier uitgevoerd, en daar eindigt het. De toekomstige reis zal goed voor u zijn.

*R. In een van de toespraken van Zijne Heiligheid aan zijn mensen hier in de Ashram zei hij dat: "Bhakti zuivert je, maakt je schoon en toont je aan de Param-Atman op je best"...  
Kan dit opgevat worden als een verwijzing naar de opperste ogenblik van de fysieke dood, aangezien het de laatste wens is van de stervende mens die zijn volgende leven bepaalt?*

Z.H. Deze vraag van vereniging met het Absolute heeft verscheidene kanten. Er kan gezegd worden dat elk individu in de wereld elke dag enige eenheid met het Absolute heeft. Als hij niet dagelijks enige eenheid en communicatie had zou het bijna onmogelijk zijn om het leven te dragen. Niets in deze schepping kan gebeuren zonder wat verbinding met het Absolute. Want iedereen slaapt 's nachts, in hun diepe slaap is er enige verbinding met het Absolute dat zijn lichaam oplaadt en het verfrist maakt en zijn vermoeidheid verdrijft voor de volgende dag zodat hij weer met een dag werk kan beginnen. Dit is ook een vereniging, maar dit is geen bewuste vereniging.

Het is enkel een natuurlijk gebeuren, niettemin heeft de vereniging plaats. Verder is er de initiatie tot Meditatie en de volle betekenis van de Geschriften. Zij die mediteren, gaan elke dag bewust dat onbekende gebied in en vestigen hun relatie – niet door diepe slaap, niet door onwetendheid – maar met enig bewustzijn. Hierdoor wordt een relatie met het Absolute gevestigd, en in de loop van de tijd zal men op een dag dit fysieke gebied moeten overstijgen en de diepere relatie vestigen. Maar als je denkt over deze relaties of overeenstemmingen met het Absolute zul je zien dat het niet het lichaam is dat verenigt – ook de geest blijft buiten, en alles wordt achter gelaten behalve het Zelf, en de vereniging heeft alleen plaats van het Zelf met de Param-Atman – al het andere wordt achter gelaten.

Alles wat men kan doen is zichzelf voorbereiden en zijn plicht doen zo goed als men kan. Als je geleerd hebt om elke dag je best te doen hoeft je niet na te denken over de laatste reis omdat wat je ook hebt kunnen doen, genoeg is – niets meer kon gedaan worden, en de rest zal toegevoegd worden door het Absolute – het Absolute zal ervoor zorgen wanneer er niets meer in deze omstandigheden gedaan kon worden. Zelfs dan, als er toch iets meer gedaan moest worden zal het Absolute de gunstige omstandigheden scheppen voor het volgende leven waar men beter zal kunnen werken voor de volledige vereniging. Wij hier, in deze kamer, kunnen doen wat we denken dat juist is – meer dan dat hebben we niet te doen – we kunnen niet opeisen, we hoeven niet bang te zijn. De beschikking ligt in de handen van het Absolute en we moeten erop vertrouwen dat hij goed zal doen aan eenieder die geprobeerd heeft de relatie met Hem te vestigen.

*R. Vraagt Z.H. naar de plannen voor de resterende twee dagen?*

Z.H. U mag beide dagen komen voor een audiëntie. Het is heel goed mogelijk dat er morgen een verandering qua tijd nodig is als hij deel moet nemen aan de inwijding van een tempel voor de vorige Shankaracharya, maar u zult om 8 uur gebeld worden en er zal verteld worden welke afspraken er gemaakt kunnen worden, maar in elk geval zult u morgen een audiëntie hebben, alleen kan het in de ochtend of avond zijn. Zoals u weet, is de Heilige Moeder, die hier heeft gewoond, niet meer onder ons, maar de oude dame waar we heen gingen voor het feest, kwam hier gisteravond en bood aan of verzocht dat jullie allemaal morgen met haar gingen lunchen, en Z.H. ondersteunt dit verzoek.

*R. Mag ik vragen – dit is de brief van Mr. Howitt die Z.H. eerder gaf aan Mr. Jaiswal tijdens onze audiëntie, en daar ik net naar Mr. Howitt en naar Sri Narayan Agrawal heb geschreven, mag ik hierop antwoorden zoals het goed lijkt?*

Z.H. Gaat akkoord.